

ἀψεμάτευτος ἐπίθ. ἀμάρτ. ἀπομάτευτος Κάρπ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *ψεματευτός < ψε-ματεύω.

Ὁ μὴ ψευδόμενος, ἀψευδής.

ἀψέντι τό, σύννηθ. ἀψέμμι Ζάκ. ἀψίντ' Πόντ. (Χαλδ.) ἡμιθι Τσακων.

Ἐκ τοῦ ἀρχ. οὐσ. ἀψίνθιον.

1) Τὸ φυτὸν ἄψινθος ἐνθ' ἄν. 2) Ποτὸν οἰνοπνευματώδες παρασκευαζόμενον ἐκ φύλλων τοῦ φυτοῦ ἀψίνθου ἐνθ' ἄν.

ἀψεύτιστος ἐπίθ. πολλαχ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *ψευτιστός < ψευ-τίζω.

1) Ὁ μὴ νοθευθεὶς, ἀνόθευτος σύννηθ. : Δὲν ἔμεινε 'ς τὸ ἐμπόριο προῖμα ἀψεύτιστο, ὅλα τὰ ψεύτισαν σύννηθ. 2) Ὁ μὴ ἀποδειχθεὶς ὡς ψεύστης, ὁ μὴ διαψευσθεὶς Λεξ. Δημητρ.

ἀψευτος ἐπίθ. Λεξ. Πρω. ἀψευτες Σκῦρ.

Ἐκ τοῦ μεταγν. ἐπιθ. ἀψευστος.

Ὁ μὴ λέγων ψεύδη, φιλαλήθης ἐνθ' ἄν. : Ὁ δεῖνα εἶναι ἀψευτες Σκῦρ. Ἐναι πολὺ καλὸ παιδί, ἀψευτο τσαὶ νοικοκυσε-ρόπ'λλο αὐτόθ.

ἀψηλάφητος ἐπίθ. ἀμάρτ. ἀπαλάφετος Πόντ. (Τραπ.) ἀψάφητε Τσακων.

Τὸ μεταγν. ἐπίθ. ἀψηλάφητος.

1) Ὁ μὴ ψηλαφηθεὶς, ἄθικτος, ἀνέπαφος Τσακων. 2) Ὁ μὴ ζητηθεὶς, ἀζήτητος Πόντ. (Τραπ.) : Τ' ἐμὸν τὸ κορίτζ' ἀπαλάφετον ἐν' (ἀζήτητον εἰς γάμον).

ἀψηλωτος ἐπίθ. σύννηθ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *ψηλωτός < ψη-λώνω.

1) Ἐκεῖνος τὸν ὁποῖον δὲν ἔκαμέ τις ὑψηλότερον σύννηθ. : Ὁ τοῖχος-ὁ φράχτης ἔμεινε ἀψηλωτος. 2) Ἐκεῖνος τὸν ὁποῖον δὲν δύναται τις νὰ ὑψώσῃ σύννηθ. : Τὸ σπῖτι εἶναι ἀψηλωτο, γιατί δὲν ἔχει γιερὰ θεμέλια. 3) Ὁ μὴ αὐξηθεὶς εἰς ὕψος σύννηθ. : Ἀψηλωτο παιδί. Ἀψηλωτα δέντρα.

4) Ἐπὶ ἀνέμου, ὁ μὴ πνεύσας Σύμ. : Καιρὸς ἀψηλωτος. Ἀψηλωτος εἶναι σήμερο.

ἄψητος ἐπίθ. κοιν. ἄψ'τους βόρ. ἰδιώμ. ἄψητο Καπ. ('Αραβάν.) ἄψητος Πόντ. (Κερασ. Κοτύωρ. Ὁφ. Σάντ. Τραπ. Χαλδ.) ἄψητος Καπ. ('Αραβάν.) Κέρκ. Κρήτ. Πελοπ. (Μάν.) Πόντ. (Οἶν.) — Λεξ. Πρω. ἄψε-στος Πόντ. ('Αμισ. Σάντ. Τραπ.) ἄψατε Τσακων. ἀνή-ψητος Θήρ. Κρήτ. Μεγίστ. Ρόδ. Σύμ. ἀνήψητους Λυκ. (Λιβύσσ.) ἀνήψ'τους Θράκ. ('Αδριανούπ.) ἀνήψητος Κρήτ. Νάξ. ('Απύρανθ.) Πάρ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. ψητός. Τὸ ἀνή-ψητος, καὶ παρὰ Σομ. Πβ. καὶ μεταγν. ἀνέψητος.

Α) Κυριολ. 1) Ὁ μὴ βρασθεὶς ἢ ψηθεὶς ἢ ὁ ἀνε-παρκῶς βρασθεὶς ἢ ψηθεὶς κοιν. καὶ Καπ. ('Αραβάν.) Πόντ. ('Αμισ. Κερασ. Κοτύωρ. Οἶν. Ὁφ. Σάντ. Τραπ. Χαλδ.) : Ἀψητο κρέας-ψάρι κττ. κοιν. Ἀψητον ἐν' ἡ μαε-ρία Ὁφ. Ἀνήψητο μέλι (τὸ ἀπὸ τῶν κηρίων ἄνευ βρασμοῦ ἀπολυόμενον) Μεγίστ. Συνών. ἄβραστος Α 1, ἀνε-ψος 1, ἀνεψωτός. Πβ. ἀνέψιν. β) Ὁ μὴ βρα-σθεὶς ἵνα καταστῇ λευκὸς καὶ στιλπνός, ἐπὶ μετάξης σύννηθ. : Ἀψητο μετάξι. Συνών. ἀνάλυτος 3. γ) Ὁ δυσκόλως ψηνόμενος διὰ βρασμοῦ ἢ ὀπτήσεως, κακό-βραστος, κακόψητος πολλαχ. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀνέψα-ρος. 2) Ὁ μὴ ὀπτηθεὶς, ὠμός κοιν. καὶ Πόντ. ('Οφ.

Χαλδ.) : Ἀψητη κουλλούρα-πίττα κττ. Ἀψητο ψωμί κοιν. || Φρ. Ὡμός κι ἀνήψητος (ἐντελῶς ἄψητος) Θήρ. Ἀνήψητο κουλλούρι (ἄνθρωπος ἄνοστος) Κρήτ. || Ἄσμ.

Σώπασε, μὰ τῇ δίστι σου, ἀνήψητο κουλλούρι, ποῦ 'χεις τοῦ κάττη τὴν ὀρά, τοῦ κουλουκιῦ τὴ μούρη αὐτόθ. Συνών. ἄβραστος Α 2. 3) Ὁ μὴ ἀποστα-χθεὶς διὰ δευτέραν φοράν Στερελλ. ('Αρτοτ.) : Ρακή ἄψητ'. 4) Ὁ μήπω ὠριμάσας, ἄωρος Εὔβ. (Αὐλωνάρ.) κ.ά. — Λεξ. Περιδ. Μ'Εγκυκλ. Πρω. Δημητρ. : Ἀψητα ἀχλάδια Λεξ. Πρω. Ἀψητα σταφύλια Αὐλωνάρ. Ἀψητα σιτάρια Λεξ. Δημητρ. 5) Ἐκεῖνος ποῦ δὲν ἔχει ἀκόμη σκληρυνθῇ, ἐπὶ βλαστοῦ δένδρου Πελοπ. ('Ανδροῦς.) : Ἀψητο ραβδί (κλῶνος). 6) Ἀραιός, ἀγανός, ἐπὶ ὑφάσματος Στερελλ. (Αἰτωλ.) : Ἀψ'του σκ'τί. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀραιός Α 1.

Β) Μεταφ. 1) Ἐπὶ ἀνθρώπου, ἀγύμναστος, μαλθα-κός, ἄπειρος εἰς τι σύννηθ. καὶ Πόντ. (Οἶν. Χαλδ.) : Εἶναι ἄψητος ἀκόμα 'ς τὴ δουλειά σύννηθ. Ἀψητος 'ς τὸ γομάρι Σέριφ. Ἀψητος 'ς τὴν κακοπέραςι Λεξ. Δημητρ. β) Νω-θρός, ὀκνηρὸς ἀγν. τόπ. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀμελής. 2) Ἀδάμαστος, δυσήνιος, ἐπὶ ἵππου Πόντ. (Κερασ. κ.ά.) Πβ. Ἡσυχ. «ἄψητος» ἀνυπότακτος. 3) Ἀπαίδευτος, ἀνά-γωγος, σκαιὸς τοὺς τρόπους Πόντ. ('Αμισ. Κερασ. Τραπ.) : Ἀψητον παιδὶν Κερασ. β) Ἀπρεπής, ἀνάρμοστος Πόντ. (Κερασ.) : Ἀψητα λόγια εἶπες. 4) Ὁ ἄωρος ἐτι διανοη-τικῶς Λεξ. Πρω. Δημητρ. : Ἀψητο μυαλὸ Λεξ. Δημητρ. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀπηχτος 2. 5) Ὁ μὴ συντελεσθεὶς, ἐπὶ ἔργου ἰδίως ἐρωτικοῦ, συνοικεσίου κττ. σύννηθ. : Ἡ δουλειά εἶναι ἀκόμα ἄψητη. Τὰ ἔχουν ἀκόμα ἄψητα.

* **ἀψητωτός** ἐπίθ. ἀψεστωτός Πόντ. (Σάντ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄψητος καὶ τῆς καταλ. -ωτός.

Ὁ ὀλίγον ἄψητος, ὁ κάπως ὠμός, ἐπὶ φαγητοῦ.

ἀψηφιά ἡ, Λήμν.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄψηφος.

Ἀμέλεια : Ὁ,τ' ἔπαθιν ἀπ' τ'ν ἀψηφιά τ' τό 'παθιν.

ἀψηφισιά ἡ, ἀψηφισία Σύμ. Τσακων. ἀψηφισιά σύννηθ. ἀψηφισκιά Μεγίστ. ἀψηφ'δὰ Ἰμβρ. ἀψη-φισιά πολλαχ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀψηφιστος. Ἡ λ. καὶ παρὰ Σομ.

1) Ἀδιαφορία, ἀμεριμνησία, νωθρότης σύννηθ. καὶ Τσακων. : Ἡ ἀψηφισιά του δὲ λέγεται σύννηθ. 2) Τόλμη, θράσος Σύμ. 3) Ἀδιακρισία, ἀπείθεια Κάρπ. Μεγίστ.

4) Ἀπροσεξία Κύθν. : Αὐτὸς ἔχει πολλὴ ἀψηφισιά. 5) Περιφρόνησις σύννηθ. : Ἀψηφισιά τοῦ πλούτου-τῶν μεγα-λείων Λεξ. Δημητρ.

ἀψηφισιάρης ἐπίθ. Λεξ. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀψηφισιά καὶ τῆς καταλ. -άρις

Ὁ ἀψηφῶν τοὺς κινδύνους. Συνών. ἀψηφί-στος Β 2.

ἀψηφιστα ἐπίρρ. κοιν. καὶ Πόντ. (Κερασ.) ἀψηφ'στα βόρ. ἰδιώμ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀψηφιστος.

1) Χωρὶς σοβαρὰν σκέψιν, ἀπερισκέπτως κοιν. καὶ Πόντ. (Κερασ.) : Φρ. Τὸ πῆρε ἀφήφιστα (δὲν τὸ ἐσκέφθη σοβαρῶς, τὸ ἡμέλησε) κοιν. 2) Ἀφόβως, θαραλέως σύννηθ. : Δὲν εἶχε ἀνθρωπο 'ς τὸ καράβι... ποῦ τὸ μάτι του σὲ κρίσιμη ὥρα ν' ἀγναντεύῃ τὴ θάλασσα πρὸ ξέθαλα, πρὸ ἀψηφιστα ΓΨυχάρ. Ζωὴ κι ἀγάπ. 7 || Ποίημ.

Ἡ δόξα εἶναι τὸ μέγα ἔλατο ποῦ στέκει

καὶ ἀψηφιστα καλεῖ τὸ ἀστροπελέκι

ΚΠαλαμ. Ἀσάλ. ζωή 119.

